

in het gebied van Soerabaja, ten derde een geheime organisatie vormen, bestaande uit Nederlandse vrouwen, zulks onder een eigen leidster, en, alsof dat nog niet voldoende was, ten vierde in contact zien te komen met de guerrillastrijders van het Knil die zich nog bij Bandoeng zouden bevinden. Die laatste twee opdrachten waren door van der Plas aan de eerste twee toegevoegd – Quéré had er vergeefs bezwaar tegen gemaakt.

Lapod, een protestant, acht-en-twintig jaar, was vaak in Batavia en Magelang geweest en kende enkele inheemse bestuurs- en politiefunctionarissen, onder wie de regent van Blitar op Oost-Java. Er was met hem afgesproken dat men hem vijfmaal zou trachten op te halen: op 28 april '43 bij het eiland Sempoe, of op 2 mei in de Pangpangbaai bij het interneringskamp Kesilir (zie kaart III op de pag's 58–59), of op 6 mei bij een klein eiland beoosten Madoera, of in juli (de datum is niet bekend) bij Soerabaja of op 1 augustus opnieuw in de Pangpangbaai.

Er werd bij dat alles van uitgegaan dat Lapod wellicht nog langer werkzaam zou kunnen zijn – in dat geval zouden andere geheime agenten contact met hem trachten op te nemen. Daartoe was hem gezegd dat hij op de 12de van elke maand om half een 's middags voor de rechtervleugel van het hoofdpostkantoor te Soerabaja moest gaan staan, waar hij zich kenbaar zou maken door zich voortdurend onder de linkeroksel te krabben – benaderde hem dan een andere geheime agent, dan zou deze hem vragen: 'Is de kust bij Poeger' vrij?', waarop Lapod zou dienen te antwoorden: 'Melbourne'.

'De taak van Lapod', aldus Nortier,

'besloeg geheel Java en in dit uitgestrekte gebied moest hij opereren zonder contactadressen, zonder enige bekende steun, zonder kennis van de inmiddels van kracht geworden Japanse bepalingen en zonder enig idee van de onmogelijke situaties waarin hij zeker verzeild zou raken. In het bijzonder het oprichten van een vrouwenorganisatie (was) volkomen onbegrijpelijk'² –

wij vermoeden dat die laatste opdracht gevolg was van het feit dat zowel van der Star en de zijnen als de Haas hadden gerapporteerd dat de geestkracht van de meeste Nederlandse en Indisch-Nederlandse vrouwen ongebroken was, evenwel had men uit de berichten van de Haas kunnen opmaken dat vermoedelijk althans alle Nederlandse vrouwen zich eind '42 in afgesloten wijken zouden bevinden.

Hoe dit alles zij, op 9 februari '43 arriveerde de 'K 12' in de Tapenbaai,

¹ Een plaats aan Java's zuidkust, niet ver van Straat Bali. ² Nortier, p. 89.